

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 1 december 2009 in zaak nr. 09/15928 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 december 2008 heeft de ambtenaar belast met de grensbewaking de vreemdeling de toegang tot het Schengengebied geweigerd.

Bij besluit van 22 april 2009 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 december 2009, verzonden op 3 december 2009, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 december 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Daartoe in de gelegenheid gesteld, heeft de vreemdeling zich bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 februari 2010, nader uitgelaten.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling heeft een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 3, aanhef en onder a, van Verordening (EG) Nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (PB 2006 L 105; hierna: de Schengengrenscodè), is deze van toepassing op iedereen die de binnen- of buitengrenzen van de lidstaten overschrijdt, onverminderd de rechten van de personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen.

Ingevolge artikel 3, aanhef en onder b, van de Schengengrenscodè is deze van toepassing op iedereen die de binnen- of buitengrenzen van de lidstaten overschrijdt, onverminderd de rechten van vluchtelingen en personen die om internationale bescherming verzoeken, met name wat betreft non-refoulement.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Schengengrenscodè gelden voor onderdanen van derde landen de in dat artikellid genoemde voorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, van de Schengengrenscodè wordt een onderdaan van een derde land die niet aan alle in artikel 5, eerste lid, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet, en niet tot de in artikel 5, vierde lid, genoemde categorieën personen behoort, de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere

bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.

Ingevolge artikel 3, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) weigeren de ambtenaren belast met de grensbewaking niet dan ingevolge een bijzondere aanwijzing van Onze Minister de toegang tot Nederland aan de vreemdeling die te kennen geeft dat hij asiel wenst.

2.2. In de grieven, in onderlinge samenhang gelezen, klaagt de vreemdeling, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hem op grond van artikel 13, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 5, eerste lid, van de Schengengrenscore, de toegang tot het Schengen gebied kon worden geweigerd. Daartoe betoogt hij, samengevat weergegeven, dat de bepalingen van de Schengengrenscore op hem niet van toepassing waren, nu hij bij aankomst in Nederland heeft aangegeven een asielaanvraag in te willen dienen en op het moment dat hem de toegang tot het Schengen gebied werd geweigerd nog geen uitspraak was gedaan op het door hem ingestelde beroep tegen de afwijzing van een eerder door hem ingediende asielaanvraag.

2.2.1. De memorie van toelichting bij het wetsvoorstel tot wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 met het oog op de uitvoering van de Schengengrenscore (Kamerstukken II 2007/08, 31 208, nr. 3; hierna: de memorie van toelichting) vermeldt, voor zover hier van belang, dat, teneinde recht te doen aan het verbod tot implementeren van de Schengengrenscore enerzijds en de noodzaak tot het geven van uitvoeringsvoorschriften om de Schengengrenscore zijn nuttig effect te geven binnen de Nederlandse rechtsorde, alsmede het behouden van de samenhang, toegankelijkheid en de leesbaarheid van de vreemdelingenwetgeving anderzijds, ervoor is gekozen wettelijke voorschriften die identiek zijn aan voorschriften die in de Schengengrenscore zijn neergelegd te schrappen of aan te passen. Een voorbeeld hiervan betreft artikel 3, eerste lid, van de Vw 2000 dat alleen nog betrekking zal hebben op de weigering van toegang van vreemdelingen die langer dan drie maanden verblijf in Nederland beogen en de weigering van toegang aan gemeenschapsonderdanen.

Voorts is vermeld dat het derde lid van artikel 3 van de Vw 2000 kan worden gehandhaafd, aangezien de artikelen 3 en 13, eerste lid, van de Schengengrenscore de bijzondere bepalingen inzake asiel onverlet laten.

2.2.2. Het voor de invoering van de Schengengrenscore in de Vw 2000 bestaande regime ten aanzien van de weigering van toegang van een vreemdeling die te kennen geeft dat hij asiel wenst is, gelet op de memorie van toelichting, ook na de invoering van de Schengengrenscore ongewijzigd gehandhaafd. Artikel 3, aanhef en onder b, gelezen in samenhang met artikel 13, eerste lid, van de Schengengrenscore, is daarbij kennelijk zo uitgelegd dat daarmee beoogd is de weigering van toegang van vreemdelingen die een asielaanvraag wensen in te dienen buiten het bereik van de Schengengrenscore te houden en dat dientengevolge een vreemdeling die een asielaanvraag wenst in te dienen de toegang tot Nederland slechts kan worden ontzegd op grond van artikel 3, derde lid, van de Vw 2000.

2.2.3. De in artikel 3, derde lid, van de Vw 2000 bedoelde handelwijze, waarbij aan een vreemdeling die te kennen geeft dat hij asiel wenst niet dan ingevolge een bijzondere aanwijzing de toegang wordt geweigerd, betreft een speciale regeling die een bijzondere waarborg inhoudt voor de betrokken vreemdeling. Dit in aanmerking genomen acht de Afdeling de in 2.2.2. weergegeven uitleg juist.

2.2.4. De vreemdeling heeft aan de grens verklaard in Nederland een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel in te willen dienen. De voorzieningenrechter heeft, gelet op het voorgaande, ten onrechte geoordeeld dat de vreemdeling anders dan op grond van artikel 3, derde lid, van de Vw 2000 de toegang tot Nederland kon worden geweigerd.
De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen de vreemdeling voor het overige heeft aangevoerd heeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen zal de Afdeling het door de vreemdeling ingestelde beroep tegen het besluit van 22 april 2009 alsnog gegrond verklaren en dat besluit vernietigen. Het voorgaande brengt mee dat het besluit van 16 december 2008 ten onrechte is gebaseerd op artikel 13, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 5, eerste lid, van de Schengengrenscodex. Met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht zal de Afdeling dan ook zelf in de zaak voorzien en dat besluit herroepen.

2.4. De minister, thans de minister voor Immigratie en Asiel, dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 1 december 2009 in zaak nr. 09/15926;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 22 april 2009, kenmerk 9607-03-2060;
- V. herroept het besluit van de ambtenaar belast met de grensbewaking van 16 december 2008, zonder kenmerk;
- VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit;
- VII. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het administratief beroep, beroep en hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1403,00 (zegge: veertienhonderddrie euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- VIII. gelast dat de minister voor Immigratie en Asiel aan de vreemdeling het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 373,00 (zegge: driehonderddrieënzeventig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

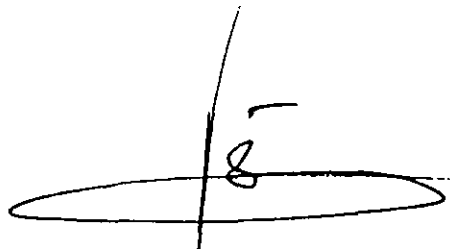
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 februari 2011

418-657.

Verzonden: 23 februari 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

zaaknummer: AWB 09/15928

2

bestemd voor een enkele reis naar Somalië. Eiser is de toegang tot Nederland geweigerd, omdat hij niet in het bezit was van een geldig reisdocument.

- 2.3 Eiser heeft hiertegen in beroep het volgende aangevoerd. Eiser heeft niet geweigerd om verder dan Dubai te reizen, maar het EU-document waarmee hij reisde, werd niet geaccepteerd. Verweerder heeft geprobeerd eiser uit te zetten, terwijl de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) heeft bericht dat terugkeer naar Somalië op het moment alleen mogelijk is indien degene die terugkeert in het bezit is van een Somalisch paspoort. Gelet op de toezegging van de staatssecretaris in haar brief van 17 december 2008 was er geen aanleiding eiser de toegang tot Nederland te weigeren.

De rechtbank overweegt als volgt.

- 2.4 Ingevolge artikel 5, eerste lid, Schengengrenscode, voor zover hier van belang, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden, per periode van zes maanden:

a) in het bezit zijn van één of meer geldige reisdocumenten of documenten die recht geven op grensoverschrijding;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning;

c) het doel van het voorgenomen verblijf kunnen stavcn, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS geregistreerd zijn;

e) het niet worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één der lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

- 2.5 In artikel 13, eerste lid, van de Schengengrenscode is, voor zover hier van belang, bepaald dat, indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 5, eerste lid, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten wordt geweigerd.

- 2.6 Niet in geschil is dat eiser niet in het bezit is van een geldig reisdocument. Nu eiser bij zijn aankomst op de luchthaven Schiphol slechts in het bezit was van een EU-document en hij aangaf in Nederland asiel te willen aanvragen- hetgeen er op duidt dat hij langdurig verblijf beoogt hier te lande - heeft verweerder tot de conclusie kunnen komen dat eiser niet voldeed aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 5 van de Schengengrenscode en heeft verweerder eiser terecht de toegang tot Nederland geweigerd. De toezegging van de staatssecretaris in haar brief van 17 december 2008 doet hier niet aan af, nu deze brief gaat over gedwongen terugkeer van vreemdelingen zonder documenten. Hetgeen eiser heeft aangevoerd met betrekking tot zijn uitzetting naar Dubai behoeft geen bespreking, nu het onderhavige beroep zich richt tegen verweerdens weigering eiser toegang te verlenen tot Nederland.

zaaknummer: AWB 09/15928

3

2.7 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

2.8 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

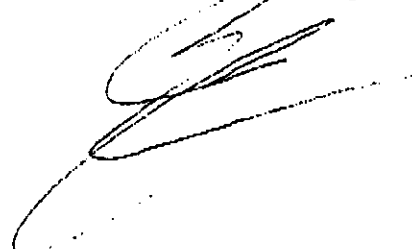
verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. B.M.A. Bataille, rechter, en op 1 december 2009, in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. S.S. de Groot, griffier.

Afschrift verzonden op: → 3 DEC 2009

Coll:

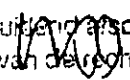

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Voor een sluitend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Mr. Gerda E.M. Later
ADVOKATE EN PROKUREUR

Riouwstraat 131
2585 HP 's-Gravenhage

Medewerkster: Petra Mangert
Monique v/d Bosch
Inés Marchese
Marijke Leonhardt-Boll

Tel.: 070-351 48 76
Fax: 070-351 22 09

Raad van State
Afdeling bestuursrechtpraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage
Fax: 365 13 80

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
31 DEC 2009	
ZAANKR.	201001234-1
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

GL/GL

's-Gravenhage, 31 december 2009

Inzake:
IND nr.9607.03.2060
Rechtbank nr.09/15928
Hoger beroep niet toelating tot Nederland

Geeft eerbiedig te kennen:

_____ appellant, thans tijdelijke verblijvende in de daklozenopvang in _____ geboren op _____ Somalische nationaliteit, woonplaats kiezende te 's-Gravenhage aan het kantooradres van zijn gemachtigde, mr. G.E.M. Later, advocate, kantoor houdende aan de Riouwstraat 131, 2585 HP 's-Gravenhage, die naar gemachtigde hierbij uitdrukkelijk verklaart, door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de hierna genoemde uitspraak;

dat appellant hierbij hoger beroep instelt tegen de in afschrift hier bijgaande uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Haarlem, van 1 december 2009, verzonden op 3 december 2009, onder nummer AWB 09/15928, (*prod 1*) en dat hij hiertegen de hierna volgende, zonodig in onderling verband en samenhang te lezen grieven aanvoert:

(1) Tegen onrechte wordt in de uitspraak overwogen als vermeld onder punt 2.4. tot en met 2.6 van de uitspraak:

"Ingevolge artikel 5, eerste lid, Schengengrenscodex, voorzover hier van belang, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toelatingsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden, ter periode van zes maanden:

- a) *in het bezit zijn van één of meer geldige reisdocumenten of documenten die recht geven op grensoverschrijding;*
- b) *indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derdelanden waarvan onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, in het bezit*

zijn van een geldig visum , behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning;

- c) het doel van het voorgenomen verblijf kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;*
- d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS geregistreerd zijn;*
- e) het niet worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één der lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.*

In artikel 13, eerste lid, van de Schengengrenscode is, voorzover hier van belang bepaald dat, indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 5, eerste lid, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet, hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten wordt geweigerd.

Niet in geschil is dat eiser niet in het bezit is van een geldig reisdocument. Nu eiser bij zijn aankomst op de luchthaven Schiphol slechts in het bezit was van een EU-document en hij aangaf in Nederland asiel te willen aanvragen – hetgeen er op duidt dat hij langdurig verblijf beoogt hier te lande - heeft verweerder tot de conclusie kunnen komen dat eiser niet voldeed aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 5 van de Schengengrenscode en heeft verweerder eiser terecht de toegang tot Nederland geweigerd. De toezegging van de staatssecretaris in haar brief van 17 december 2008 doet hier niet aan af, nu deze brief gaat over gedwongen terugkeer van vreemdelingen zonder documenten. Hetgeen eiser heeft aangevoerd met betrekking tot zijn uitzetting naar Dubai behoeft geen bespreking, nu het onderhavige beroep zich richt tegen verweerders weigering eiser toegang te verlenen tot Nederland..."

Toelichting

(1) De rechtbank gaat uit van een onjuiste voorstelling van zaken.

Appellant werd gedwongen mee te werken aan vertrek naar Somalië , ondanks (1) de lopende asielprocedure onder Awb 08/31758 bij de rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem ingediend op 2 september 2008 , welk beroep op 23 maart 2009 niet ontvankelijk werd verklaard en in welke zaak het verzet op 18 augustus 2009 ongegrond werd verklaard, ondanks (2) het lopende beroep in de procedure tot opheffing van de ongewenstverklaring onder Awb 08/ 34130 van 19 september 2008 bij de rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem welk beroep op 3 december 2009 gegrond werd verklaard en ondanks (3) het lopende verzoek om een voorlopige voorziening onder Awb 08/24775 bij de rechtbank Den Haag zittingplaats Haarlem van 9 juli 2008 welk verzoek op 8 april 2009 werd toegewezen.

Toen appellant gedwongen werd mee te werken aan terugkeer naar Somalië ondanks de lopende procedures onder bedreiging dat het alternatief zou zijn dat hij – net als eind 2004 - weer op straat gezet zou worden, was hij dus nog in de procedure zowel wat

betreft zijn verblijf alsmede wat betreft de ongewenstverklaring.

Vanwege het feit dat de argumenten m.b.t. verblijf volgens de jurisprudentie van uw afdeling in de ongewenstverklaringsprocedure aan de orde moeten komen, werd op het asielberoep op 23 maart 2009 – dus ruim 4 maanden nadat appellant teruggevlogen was van Dubai naar Nederland – pas beslist.

Daaraan doet niet af dat appellant, terugkomend in Nederland een opvolgend asielverzoek heeft gedaan terwijl het oude verzoek nog bij de rechtbank in beroep aanhangig was.

De feitelijke situatie was dat appellant vanaf 4 juli 1996 in Nederland in de asielprocedures en reguliere procedure (medische behandeling en artikel 8 EVRM) was .

(2) Appellant werd begeleid naar Dubai en kon dus niet alleen reizen. Toen appelland door Daallo Airlines niet werd meegenomen naar Djibouti omdat hij geen geldig paspoort had en het EU-document dat door de DT&V voor hem was geregeld niet werd geaccepteerd, werd appelland in Dubai in afwachting van de terugvlucht in de gevangenis opgesloten.

Naar de mening van appelland zijn de bepalingen van de Schengengrenscore niet op hem van toepassing en is hem ten onrechte op die grond de toegang geweigerd.

Appellant verbleef immers al vanaf 1996 in Nederland en was nog in de procedure, gedurende welke procedure hij onder druk gezet is om zogenaamd vrijwillig mee te werken aan terugkeer¹, welke terugkeer niet mogelijk is gebleken door de weigering van de luchtvaartmaatschappij Daallo Airlines in Dubai hem verder mee te nemen.

Het betrof feitelijk gedwongen terugkeer zonder documenten en dus valt niet in te zien waarom op appelland de toezegging van de staatssecretaris van 17 december 2008 niet van toepassing zou zijn.

Want hoe kan anders een poging tot terugkeer van een zieke asielzoeker worden beschouwd, die begeleid wordt tot Dubai en die – wanneer de reis niet kan worden voortgezet – in de gevangenis wordt opgesloten in afwachting van terugkeer naar Nederland?

Uit de verslaglegging van de Dienst Terugkeer en Vertrek die is overgelegd op 2 september 2009 blijkt van de problemen, bijvoorbeeld :

- er is nooit van een tolk gebruik gemaakt;
- 26.08.08: “.. grootste probleem is alcohol ge(mis)bruik. Geen reisdocumenten voorhanden..
- 23.09.08: “...Mijnheer is nog stevig aan de alcohol, de vraag is of gij zich nog een reële inschatting van zijn mogelijkheden kan maken..”
- 05.10.08: “..geeft aan dat wanneer hij de straat op moet de geschiedenis van allerlei diefstallen en kleine vergrijpen zich zal herhalen..”

¹ Een terugkeer die mogelijk een behoorlijk risico ex artikel 3 EVRM zou betekenen voor appelland gelet op zijn achtergrond als piloot in het leger van de voormalige president Barre en de clanproblematiek, het gevlucht zijn van de hele naaste familie en de recente moord op een nog achtergebleven neef, een terugkeer die ook de kans op herstel van contact met zijn kinderen in Nederland – zoals inmiddels deze week heeft plaats gevonden - volstrekt onmogelijk zou maken in strijd met artikel 8 EVRM. Een terugkeer die ook in strijd met artikel 15c Definitieverklaring zou zijn.

- 25.11.08: “.. *Psychisch lijkt mijnheer niet goed in orde..*”
- 09.12.08: “*Bij beide gesprekken was mijnheer dusdanig onder invloed dat er geen inhoudelijk gesprek mogelijk was..*”

De klachtprocedure loopt nog bij de Nationale ombudsman.

(3) Uit die verslaglegging blijkt dat hij een vrouw en vier kinderen in Nederland heeft. Onlangs – nadat de DT&V in het kader van de belangenafweging appelllant op maandag 21 december 2009 in de sneeuw en het ijs op straat heeft gezet en dus feitelijk heeft toegelaten tot Nederland zonder opvang en voorzieningen – heeft appelllant zijn kinderen weer gezien.

Hoewel de rechtbank Den Haag op 4 juni 2007 heeft beslist in het kader van een voorlopige voorziening dat de ongewenstverklaring opgeschort werd voorzover die hem zou beletten opvang te krijgen, nadat appelllant een bezwaar fictieve weigering had ingediend in de procedure tot opheffing van de ongewenstverklaring, heeft de COA tot op heden niet meegewerkt de opvang te herstellen – nadat de rechtbank het beroep opheffing ongewenstverklaring gegrond verklaard heeft -, uit welk opvang² hij gehaald werd door de COA en de DT&V om hem zogenaamd vrijwillig naar Somalië terug te geleiden op 14 december 2008.

4. De verordening 562/2006 Schengengrenscode zegt onder meer:

Sub 20: *Deze verordening eerbiedigt de grondenrechten en de beginselen die met name zijn erkend in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Deze verordening wordt uitgevoerd met inachtneming van de verplichtingen van de lidstaten inzake internationale bescherming en non-refoulement.*

Artikel 3: *Deze verordening is van toepassing op iedereen die de binnen-of buitengrenzen van de lidstaten overschrijdt, onverminderd...*

b) de rechten van vluchtelingen en personen die om internationale bescherming verzoeken, met name wat betreft non-refoulement..

Artikel 5, vierde lid onder c : *in afwijking van lid 1 kan aan onderdanen van derde landen die niet aan een of meer van de in lid 1 genoemde voorwaarden voldoen, door een lidstaat toegang tot zijn grondgebied worden verleend op grond van humanitaire overwegingen, om redenen van nationaal belang of wegens internationale verplichtingen...*

Uit het feit dat appelllant met een EU laissez passer reisde blijkt ook al dat hij uit Nederland kwam en het dus ook volstrekt onbegrijpelijk was dat hij niet weer werd toegelaten. Mede ook gelet op het Besluit instelling categoriaal beschermingsbesluit asielzoekers Somalië van 24 juni 2005 en het feit dat de staatssecretaris eerder in de zaak van appelllant in januari 2007 de vreemdelingenbewaring onrechtmatig heeft geacht gelet op die categoriale bescherming, die op 14 en 16 december 2008 - toen de DT&V in samenwerking met de COA probeerde appelllant naar Somalië te verwijderen - nog steeds gold.

² Hij had opvang op grond van de beslissing van de Haagse rechtbank in het AZC Grave

(2) Tegen onrechte heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard.

Dat appellant het door hem gestelde in de voorafgaande procedure als hier herhaald en overgenomen verzoekt te beschouwen;

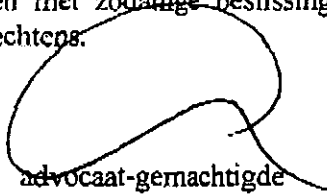
Dat appellant een en ander ter zitting van uw raad gaarne nader mondeling wil toelichten;

Dat appellant meent dat gelet op voormelde grieven de beslissing van de rechtbank voor vernietiging in aanmerking komt;

Redenen waarom:

Appellant zich wendt tot uw afdeling bestuursrechtspraak van de raad van state met het eerbiedig verzoek de bestreden beslissing te vernietigen met zodanige beslissing als uw afdeling in goede justitie zal vernemen te behoren, kosten rechtens.

's-Gravenhage, 31 december 2009

advocaat-gemachtigde